

LA COL-LEGIACIÓ OBLIGATÒRIA: ANACRONISME I PODER FÀCTIC

Un altra vegada ens trobem davant la polèmica de la col·legiació obligatòria. La “Llei Òmnibus”, de 22/12 o Llei 25/2009, ens dona un any per a que decidim sobre una nova llei, la qual serà taxativa sobre quines professions serà necessari estar col·legiats per a poder exercir.

Des que es donà el pas de l'organització gremial a la organització col·legial, allà per la mitat del segle XIX, sempre ha estat motiu de discussió la obligatorietat o no de pertànyer als col·legis. Així doncs, cal recordar que des de finals del s.XIX fins el Real Decret de 15 de maig de 1917, que es va fer obligatòria, o siga, des de 1898 fins 1917 exactament, existí una situació gens clara al respecte que donà lloc a enfrontaments molt virulents tant verbals com la premsa de l'època.

Sorprenentment, la majoria dels estudiants de medicina d'aleshores consideraven la col·legiació obligatòria una “brutalitat” i la voluntària una “trampa”.

Després altres esdeveniments sociopolítics a l'Estat espanyol eclipsaren la polèmica sobre la col·legiació fins arribar, després d'un llarg silenci de 40 anys, a la Constitució Espanyola de 1978 on l'article 36 i la posterior Llei estatal dels col·legis professionals (BOE 15/02/79 i 15/04/97) ratificaren de nou la col·legiació obligatòria.

Des d'aleshores fins ara han estat molts els moviments en contra de la col·legiació obligatòria tant a títol individual com institucional, sobretot per part dels sindicats de classe. Cal recordar les mogudes de CCOO de 1988, així com altres de la UGT i actualment del SIMAP que han abocat a la llibertat de col·legiació en Astúries i Andalusia i certa permissivitat en el País Basc i Canàries, però, sempre, depenent de les sensibilitats dels polítics de torn.

Després d'aquestes pinzellades introductòries cal ja aterrar i explicar per què ACDESA (Associació Ciutadana per a la Defensa de la Sanitat Pública) pensa que la col·legiació deu ser voluntària. En primer lloc caldrà analitzar què són avui els col·legis de metges i d'infermeria que, a més, són els col·lectius que ens afecten directament, per a continuar explicant que deuriem ser – cas que degueren existir- i acabar així amb unes breus conclusions finals.

Aquests col·legis es declaren representants de totes les persones col·legiades quan la participació no arriba al 15 – 20% i que en el cas dels metges, com exemple, significa que dels aproximadament 150.000 sols han votat als seus representants 20-22.000. A banda, l'estructura interna i funcionament són, en general, antidemocràtics al no permetre discrepàncies. Molts encara no s'han acoblat a l'Estat de les autonomies i són “guetos provincials” amb mires endogàmiques.

Referent a la ideologia, tret de honoroses exempcions, representen a aqueixa part de la societat totalment anquilosada, anacrònica i, de vegades, inquisitorial en temes com l'avortament, píndola de l'endemà, canvi de sexe, eutanàsia, exclusiva, ara la polèmica sobre la prescripció d'infermeria i un llarg etcètera. Però el que encara és pitjor . ratifiquen un codi deontològic des del punt de vista institucional i fan el contrari des del punt de vista personal, com entrebancar la publicitat enganyosa i el intrusisme quan l'evidència ens demostra tots els dies que no és cert, per no entrar en altres qüestions com la qualitat de les clíniques privades o la malapraxia dels “col·legues”, on, tret d'alguna anècdota, encara estem esperant alguna senyal.

I en quant al Patrimoni, sap algú a què es dedica exactament? Sols pensem per un moment que uns 150.000 metges estan pagant la xifra de 60 milions d'euros a l'any (9.960 milions de les antigues pessetes). Açò sols ja demostra que son un clar poder fàctic i econòmic avui en dia. Clar, així, és impossible que deixin llibertat als col·legiats, doncs son massa els interessos que hi han en joc per a repartir-se el pastís.

Un altre punt a tenir en compte són les atribucions sindicals de les que, molt sovint, fan ús, malgrat tenir sindicats que són clara "corretja de transmissió" d'aquestos col·legis, el que podríem anomenar "ànimes bessones" ja que han nascut d'aquestos mateixos col·legis.

No obstant, una vegada analitzada breument la col·legació i, en la línia de la Llei Omnibus, són molts els aspectes que deurien canviar si volen ser atractius i que, al nostre parer, passaria per:

- Donar Llibertat de col·legació
- Impulsar la Participació
- Respectar les ideologies
- Acoblar-se a la Constitució
- Ser absolutament transparents
- Impulsar la investigació
- Incrementar la Formació continuada

En resum, es tractaria de convertir als col·legis en "interès públic" amb autoritat per vetllar pels consumidors i usuaris i valedors del control de la professió, garantint la qualitat dels serveis, per què o tenen funció pública o no serveixen per a res i, en aquest cas, el millor es que desapareguen.

Finalment, una vegada fet aquest anàlisi bàsic sobre els col·legis, ACDESA fa una crida a tots els col·legiats, sobretot del camp de la medicina i la infermeria, per a que en tots els fors possibles i conscient de les nostres limitacions, sobre tot pressupostaries, incidim en una Col·legiació lliure i voluntària, sobre tot per a totes les persones que treballen en exclusiva per a l'Administració Pública, d'acord al dret de lliure associació, i les quals poden regir-se perfectament per normativa pròpia i la mala praxis ser objecte d'accions punitives tant per l'administració com per la llei civil, penal o administrativa.

Com a reflexió final i, a mode de conclusió, pensem que la posició del col·legi professional resistencialista, deu donar pas en ple segle XXI a obrir totes les finestres cap a la llibertat per tal d'evitar polèmiques estèrils i poder arribar a un consens tan necessari en el tema que ens ocupa, sota pena de negar-se al progrés i de defensar postures que poden ratllar en antidemocràtiques. Així que cal empentar per aconseguir entre tots i totes una *col·legiació lliure i voluntària* abans d'acabar l'any en curs on ja sabem que eixirà la llei definitiva sobre la col·legiació, doncs es molt el que ens juguem en aquesta partida. La raó, sabem, està del nostre costat, però caldrà lluitar fins aconseguir-ho.